

KÁNTOR ZSOLT

Páratextus

Egy emléket szó újra az este

*Mit csinál az író, este a gép előtt?
Egyidejűséget és=vagy párhuzamosságokat keres.
A koncentráció szinte sugárzik.
A szomszédban horkol az ószeres.*

*A felette lakó a zuhany alatt ázik.
A kulturális rovatból kiugrik egy esszé.
Húzza a csíkot a megértés.
Lesz-e a vonzalom tetté?*

*Vagy elfojtott és szubjektív marad.
Lélegzik-e majd az átplántált smaragd?
Ha begombolkozik állig az agy.
Lesz-e annyira erős a másík?
Hogy szinte beleremeg a ház is –*

S a paradís vers az idegekre hat.

Belegondolja a szóba a létet

*A menüett egy csepp örökkévalóság.
Mert Isten egy hanghoz köthető. Akcentusa oltár.
Ő a különbözőség mint kikezdzhetetlen okosság.
Nem engedi, hogy bölcsességét lenyúlják.*

*A jelentéssűrűség kihátrál, mint egy eltűnt korosztály.
A reggel írja a verset. A mondatokat a fények mossák.
És tavirózsák bolyhaiból bontja ki magát.
Egy ölbe tett kéz mozdul be rá.*

*Valahol az alázat a legnagyobb szabadság. Akár.
Már-már szolgálat, hogy másnap szedi szét az ész.
Beviszi a kávéát álmában és másolja az ég.*

*Felöltözi a pillanatot. Ami a fű alól kinőtt.
S éjszakára a könyvet a felhők behajtják.
A magány megérkezik, hogy kinyissa az időt.*

*S a történelmet későbbre halasztják.
Mint úgyis elkövetkezőt.*